

че отзадъ ѝ стоѣше другъ—друга любовь, коя по силно ѿ викаше къмъ себѣ си.

— Станке! издума Василь, ные двама трѣба да благодаримъ на твойа бѣдущій сжиругъ. Той е тукъ утѣши го; той страда и ся мѣчи за тебе; ты си вечъ негова и той е твой.

При тѣя думы, Станка ся отпусна отъ брата си, съ срамъ обърна ся къмъ П. поглѣдва го, нѣ не смѣеше.... Петръ ѿ изглѣдваше и вече бѣше готовъ първый.... Станкыно-то сѣрдце ся влече къмъ негово-то; тя забравя срамъ, забравя сичко и—двѣ невинны утрудены гърди ся страстно прилѣпихъ въ едно; горѣща отъ сѣрдце умилность ся раздаде до небеса-та, като потрѣси сичко-то имъ тѣло.....

Желе и Никола жално ся споглѣдвахъ, като да искахъ да кажѣтъ единъ другому: „може ли отъ това блаженство въ таж минутѣ да бѣде друго по-добро на тоя свѣтъ?!“
